

30 pct. Under de nævnte omstændigheder vil der vel også ofte være en nærliggende mulighed for at få skattelempelse. Når der alligevel er adgang til at inddrive skatten hos den anden ægtefælle ved udpantning, bl. a. i dennes lønindtægt, synes det ikke at kunne være så afgørende for denne, at der også kan ske inddrivelse ved lønindeholdelse. Tværtimod kan det blive en ulempe, at skattemyndighederne tvinges til at foretage udpantning i stedet for lønindeholdelse.

Den foreslåede ordning med hensyn til ansvaret for selvangivelsens rigtighed og hæftelsen for skatternes betaling må ses som en helhed, således at man næppe kan tænke sig ægtefællernes adgang til at selvangive hver for sig gennemført alene for så vidt angår strafansvaret eller alene for så vidt angår hæftelsen for skatterne.

Ordningen må antages i ikke ringe grad at forøge myndighedernes arbejde med at kontrollere selvangivelserne. For de ægtepar, der anvender ordningen, må man sammenholde to selvangivelsesblanketter ved gennemgangen. Det må herved også kontrolleres, om fordelingen på de to selvangivelser er i overensstemmelse med de givne regler. Det vil virke komplicerende, at systemet skal anvendes ved siden af den obligatoriske regel om, at hustruen skal indgive egen selvangivelse vedrørende sin særskilte indkomst og de fradrag, der vedrører denne. Hvor hustruen har særskilt indkomst, må denne under alle omstændigheder selvangives for sig. Ellers bliver det for svært for myndighederne at foretage ansættelsen af hustruens indkomst. Hvis ægteparret vil benytte adgangen til at lade hustruen indgive egen selvangivelse vedrørende anden indtægt end den særskilte og andre fradrag end dem, der efter § 26 i kildeskatteoven skal ske i den særskilte indkomst, bliver det formentlig nødvendigt, at hustruen indgiver *to selvangivelser*. Redegørelsen kommer i øvrigt ikke nærmere ind på spørgsmålet om *fradragene* ved indkomstopgørelsen. Det synes ikke klart, om ægtefæller f. eks. skal kunne fordele fradrag for forsikringer og renteudgifter på deres selvangivelser.

Ansvaret for selvangivelsens rigtighed vil under den foreslåede ordning ofte kunne blive vanskeligere at placere. Arbejdet med

opkrævningen bliver mere kompliceret, fordi de ægtefæller, der benytter sig af ordningen, skal have hver sin skattebillet og behandles hver for sig i tilfælde, hvor skatten ikke betales rettidigt. Dette vil gribe forstyrrende ind i tilrettelæggelsen af den maskinelt styrede indbetalingsordning. Det forudsættes i redegørelsen, at ordningen skal gælde for den *foreløbige* skat. Påligningen af B-skat skal efter kildeskatteoven som hovedregel ikke ske på grundlag af selvangivelse. Hvor ægtefæller vil fordele beskatningen imellem sig efter den foreslåede ordning, må det nødvendigvis gøre, at de indgiver hver sin forskudsselfangivelse. Tilpasningen til den foreløbige beskatning vil rejse en del problemer. Der kan således ske ændringer i de økonomiske forhold i årets løb, og ordningen kan virke forstyrrende ind i de tilfælde, hvor skatten af B-indtægt forudsættes indeholdt i lønindtægt hos skatteyderens arbejdsgiver gennem en reduktion af fradragene.

Man opnår ikke fuld tilpasning til de ægteskabsretlige regler, idet ægtefællerne frit skal kunne bestemme, hvorledes de af ordningen omfattede indkomst- og formuebeløb skal fordeles på deres selvangivelser uden hensyn til, hvis bodel eller særeje det drejer sig om. Man kan ikke se bort fra, at ordningen kan medføre, at den svagere part i et ægteskab går med til en fordeling af skattebyrden, der ikke er rimelig, og det kan få afgørende betydning ved skilsmisse eller separation.

Når der alligevel ikke opnås en ordning, der knytter ansvaret for selvangivelsens rigtighed og for skattens betaling nøje til rådighedsforholdet mellem ægtefællerne, forekommer det på forhånd tvivlsomt, om ordningen frembyder sådanne fordele, at man bør søge den indpasset i kildeskatte-systemet, hvilket vil frembyde betydelige vanskeligheder. I denne forbindelse er der grund til at fremhæve, at den ansvarsfordeling, som den særskilte beskatning af løn- og erhvervsindtægt medfører, i langt det overvejende antal tilfælde vil være tilstrækkelig til imødekommelse af de hensyn, der bærer forslaget.

Som anført ved fremsættelsen af lovforslaget om kildeskattens ikrafttræden kan man, når det bliver muligt, lade en arbejdsgruppe se nærmere på, hvilke muligheder